

Ústav zdravotních informací a statistiky

Palackého nám. 4 , P.O.BOX 60
Praha 2 - Nové Město
128 01

sp. zn. 017/KŘ/2016

V Praze dne 10. 5. 2016

Odvolání proti rozhodnutí ÚZIS o odmítnutí žádosti o informace ze dne 22.4.2016

Žadatel: Iuridicum Remedium, z.s., se sídlem Přístavní 1236/35, Praha 7 - Holešovice, 170 00, IČ: 26534487, doručovací adresa: U Výstaviště 3, Praha 7, DS: yks84px, jednající jednatelkou JUDr. Ing Helenou Svatošovou, nar. 12. 1. 1976, bytem Přístavní 35, Praha 7 zastoupenou na základě plné moci Mgr. et Mgr. Janem Vobořilem, Ph.D.

Datovou schránkou
Příloha: Plná moc

I.

Dne 8. 4. 2016 byla ze strany Iuridicum Remedium, z. s., IČ: 265 34 487 zaslána Ústavu zdravotních informací a statistiky žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb. týkající se zpracování osobních údajů a nakládání s informacemi v rámci Národního zdravotního informačního systému (dále „NZIS“). Dne 26. 4. 2016 zaslal Ústav zdravotních informací a statistiky odeslat rozhodnutí, kterým poskytnutí informací odmítl s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím.

Toto rozhodnutí považuje žadatel za nezákonné a nepřezkoumatelné a v souladu s § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím proti němu podává

odvolání,

které odůvodňuje následovně.

II.

Ústav zdravotních informací a statistiky byl požádán o dva typy informací jednak se v bodě 1. – 5. jednalo o informace týkající se fungování NZIS:

1. Jaké osoby mají přístup k neupraveným údajům vedeným v jednotlivých zdravotních registrech v systému NZIS?
2. V jaké podobě jsou předávány údaje z jednotlivých zdravotních registrů dalším subjektům?

3. Obsahují tyto datasety údaje nebo skupinu údajů, které umožňují identifikovat konkrétní osoby?
4. Jakým subjektům byly údaje z NZIS předány v letech 2012 – 2015? Uveďte identifikaci subjektu a dále popište jaké údaje a z jakého registru a kdy byly takto předány.
5. Jsou tato předání údajů nějak zpoplatněna?

Zároveň byl ÚZIS v bodě 6. žádosti požádán o poskytnutí zaslání veškerých dokumentů, které upravují zpracování osobních údajů v rámci NZIS.

Důvodem odmítnutí žádosti o informace byla podle povinného výjimka z informační povinnosti uvedená v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle níž není povinný subjekt povinen informaci poskytnout, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného. Z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, zda se uvedený důvod vztahuje na všechny požadované informace, jak pokud jde o dílčí informace týkající se fungování NZIS požadované v bodech 1.-5. žádosti, tak pokud jde o požadované dokumenty upravující zpracování osobních údajů v NZIS.

ÚZIS v odůvodnění neuvádí, proč každou z konkrétně vyžadovaných informací neposkytuje a vyjadřuje se pouze obecně, což samo rozhodnutí činí **nepřezkoumatelným**. Navíc v odůvodnění dále rozvádí, že důvodem jsou povinnosti, které ukládá ÚZIS zákon o kybernetické bezpečnosti, z čehož je pak zřejmé, že ani uvedený důvod není pravým důvodem odepření informace.

Pokud jde o nutnost odůvodnění odepření informace dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona, pak je nutné upozornit na existující judikaturu, která jednoznačně požaduje dostatečné odůvodnění tohoto závěru. Konkrétně se jedná například o **rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2015, č.j. 8 As 108/2014 – 54**, který říká, že „*podřadí-li povinný subjekt požadovanou informaci pod pojem vnitřní pokyn dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, musí následně uvážit, zda je v konkrétním případě nezbytné odepřít poskytnutí informace, a svůj postup řádně zdůvodnit. V opačném případě zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.*“ Případné odůvodnění odmítnutí z tohoto důvodu by se tedy muselo vztáhnout zvláště k jednotlivým požadovaným informacím a dokumentům.

Bez ohledu na nedostatečné odůvodnění je nicméně rozhodnutí zároveň v rozporu se zákonem, protože požadované informace nelze odepřít dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona, protože nenaplnují pojem vnitřního pokynu, který rovněž vymezuje judikatura například v **rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, č.j. 10 A 251/2011-38**. Toto rozhodnutí se navíc týká obdobných informací týkajících se zpracování osobních údajů třetích osob. V daném případě šlo o databázi DNA vedenou Policií ČR a regulovanou interním pokynem policejního prezidenta, který musel být na základě soudního rozhodnutí žadateli vydán. Soud v rozhodnutí konstatuje, že „*o vnitřní pokyn se ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jedná jen tehdy, upravuje-li postupy, které se projeví výhradně uvnitř úřadu a nemají žádný výstup navenek a nikterak nedopadají do práv a právem chráněných zájmů osob stojících mimo úřad. Tímto „dopadem do práv třetích osob“ může být i shromažďování osobních údajů. Upravují-li takové interní předpisy otázku, kdy má být zpracování osobních údajů ukončeno, je to právě takovým projevem těchto pokynů navenek, což vyřazuje tyto pokyny z okruhu vnitřních předpisů ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) citovaného zákona.*“

V další argumentaci povinný uvádí, že v případě poskytnutí požadovaných informací by mohlo dojít k **ohrožení plnění povinností uložených mu zákonem o kybernetické bezpečnosti**. Toto tvrzení zejména u informací uvedených v bodě 1. – 5. považujeme za věcně nesprávné. Lze si jen obtížně představit odpověď na tyto otázky, která by takové ohrožení mohla přinést. Předně ale zákon o svobodném přístupu k informacím nezná výjimku, která by umožnila z tohoto důvodu odmítnout poskytnutí informací, což ostatně povinný ani netvrdí. Nejde přitom o žádnou „díru v zákoně“ či opomenutí zákonodárce, protože zákon o svobodném přístupu k informacím existenci zákona o kybernetické bezpečnosti zohledňuje v ustanovení § 11 odst. 4 písm. f) zákona. Mimochodem toto ustanovení bylo začleněno do zákona samotným zákonem č. 181/2014 Sb. o kybernetické bezpečnosti, takže lze předpokládat, že pokud by zákonodárce požadoval širší výjimky z informační povinnosti z důvodu zajištění kybernetické bezpečnosti, tak by toto jistě v zákoně upravil.

Řečené ustanovení říká, že povinný neposkytne informace o *„údajích vedených v evidenci incidentů podle zákona o kybernetické bezpečnosti, ze kterých bylo možné identifikovat orgán nebo osobu, která kybernetický bezpečnostní incident ohlásila nebo jejichž poskytnutí by ohrozilo účinnost reaktivního nebo ochranného opatření podle zákona o kybernetické bezpečnosti.“*

Jak vyplývá ze samotného ustanovení i z důvodové zprávy k zákonu o kybernetické bezpečnosti, jedná se o evidenci kybernetických bezpečnostních incidentů vedenou v souladu s § 9 zákona o kybernetické bezpečnosti vede CERT, a **tuto výjimku tak nelze rozšiřovat na žádné dokumenty či informace, které má k dispozici povinný.**

III.

Z výše uvedených důvodů považuje žadatel napadené rozhodnutí za nezákonné, a žádá odvolací orgán, aby uložil povinnému povinnost poskytnout požadované informace.

Jan Vobořil

výkonný ředitel
Iuridicum Remedium, z.s.